

Arrest

nr. 151 148 van 20 augustus 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIII^{ste} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 september 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 13 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 17 december 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) trof op 13 juni 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 12 augustus 2013 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2011 werd ingediend door:

V.(...), A.(...)

geboren te (...) op (...)

V.(...), V.(...)

Geboren te (...) op (...)

Wettelijke vertegenwoordiger:

V.(...), O.(...) geboren op 21.12.2008

nationaliteit: Oekraïne

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen vroegen op 13.08.2008 asiel aan. Deze aanvraag werd echter afgesloten op 18.11.2008 met een beslissing 'afstand van zijn asielaanvraag bij DVZ gezien betrokkenen niet zijn komen opdagen bij hun interview. Daarna blijkt uit het administratief dossier, namelijk de aankomstverklaringen van betrokkenen, dat zij teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst. Hieruit blijkt dat betrokkenen geen problemen kennen om terug te keren naar hun land van herkomst. Bijgevolg kan het argument dat betrokkenen in hun land van herkomst ernstige politieke problemen kenden, welke hen deden vrezen voor hun leven of fysieke integriteit, niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat zij amper nog enig contact hebben met hun land van herkomst. Betrokkenen tonen echter niet aan dat zij geen contacten hebben met hun land van herkomst. Er dient ook opgemerkt te worden dat betrokkenen teruggekeerd zijn naar hun land van herkomst, wat wil zeggen dat ze wel degelijk nog een opvangnet hebben in Oekraïne en dat ze dus wel degelijk terug kunnen naar hun land om daar een aanvraag in te dienen. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat er van hen niet verwacht kan worden dat zij zich opnieuw elders zouden gaan vestigen, precies omdat zij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België hebben verbleven gedurende een ruime periode. Betrokkenen hebben echter op 18.11.2008 een Bevel om het Grondgebied te verlaten gekregen. Ook op 20.10.2011 hebben betrokkenen een Bevel om het Grondgebied te verlaten ondertekend waarin hen geboden werd het Rijk te verlaten omdat zij zich hier illegaal bevonden. Betrokkenen dienden vrijwillig gevolg te geven aan dit Bevel om het Grondgebied te verlaten. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hebben om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienen alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienen zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om

rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven.

Betrokkenen beweren dat indien zij België zouden moeten verlaten, dit hen een onoverkomelijk nadeel zou opleveren. Betrokkenen leggen hiervoor echter geen bewijsstukken neer die deze bewering zouden kunnen staven. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen halen aan dat zij hun hebben en houden zouden dienen achter te laten bij een terugkeer en dat dit een onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van betrokkenen en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet. Bovendien dient opgemerkt te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied betekent, wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen (betrokkenen halen aan dat al hun belangen in België liggen, dat zij lokaal verankerd zijn en dat zij sociale bindingen hebben, dat zij de Belgische gewoonten trachten eigen te maken, dat zij proberen Nederlands en Frans te leren, dat zij werkwillig zijn; betrokkenen leggen een getuigenverklaring voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoekers stellen in hun middel het volgende:

“Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht. (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Deze zorgvuldigheid is niet terug te vinden in de bestreden beslissing

Bij verzoekschrift van hun raadsman dd. 6 juni 2011 dienden verzoekers een aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Bij schrijven dd. 25 november 2011, gericht aan de raadsman van verzoekers, bevestigde de Stad Brussel dit verzoekschrift te hebben ontvangen op 17 juni 2011 alsook dat een politieonderzoek werd uitgevoerd betreffende de effectieve verblijfplaats van verzoekers. (stuk3)

Uit dit schrijven mag eveneens worden begrepen dat het dossier werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken, hetgeen trouwens de normale procedure is na een positieve woonstcontrole.

In de aanhef van de bestreden beslissing dd. 13 juni 2013 verwijst de gemachtigde van de Staatssecretaris naar "de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.12.2011 werd ingediend".

In de begeleidende brief waarmee de bestreden beslissing en de instructies tot betekening werden overgemaakt aan de Burgermeester van de Stad Brussel, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het zelfs

over: "de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17.12.2011 en aanvullingen op 15.02.2013 en 04.06.2013(...)" (stuk 4)

Een aanvraag van 17 december 2011 of de aanvullingen van 15 februari en/of 4 juni 2013, zijn verzoekers echter niet bekend.

Zoals hoger reeds gedetailleerd weergegeven diende verzoekers huij aanvraag in bij verzoekschrift dd. 6 juni 2011, welk blijktbaar op 17 juni 2011 door de Stad Brussel werd ontvangen op 17 juni 2011.

17 december 2011 is in deze aldus op geen enkele wijze een relevante datum, zodat verzoekers er het raden naar hebben waarom de gemachtigde van de Staatssecretaris daarnaar verwijst in het kader van de bestreden beslissing.

Minstens blijkt uit geen enkel element dat de onderzochte aanvraag van 17 december 2011 betrekking zou hebben op verzoekers.

Evenmin kan uit de bestreden beslissing worden afgeleid dat wel degelijk de door verzoekers bij verzoekschrift dd. 6 juni 2011 ingediende aanvraag werd onderzocht en het voorwerp van de bestreden beslissing uitmaakt.

Derhalve werd het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van "de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen", van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht. Verzoekers stellen in hun tweede middel het volgende:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

(...)

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procédure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procédure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekers onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke hen toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procédure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stellen verzoekers echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

Zo wordt gesteld dat aangehaalde elementen van integratie niet verantwoordend dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, m.a.w. dat deze elementen niet kunnen worden aangenomen als buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers menen te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorzien of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997, 29).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt immers niet dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Ter zake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden.

Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Ondertussen hebben verzoekers zich in België gevestigd en zijn zij hier goed geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekers hebben al hun belangen in België en hebben amper nog enig contact met hun land van herkomst, zodat zij inmiddels België als hun thuisland zijn gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders gaan vestigen.

Waar verzoekers hun hebben en houden zouden dienen achter te laten, hun bindingen met België zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekers aangehaalde buitengewone omstandigheden heeft onderzocht in het kader van de afweging van de belangen van de Belgische Staat enerzijds en verzoekers anderzijds.

De wijze waarop de bestreden beslissing in concreto gemotiveerd is laat minstens aan de rechtsonderhorigen niet toe te begrijpen waarom de beslissing werd genomen en in het bijzonder waarom de elementen van integratie niet in aanmerking kunnen worden genomen als grond voor regularisatie.

Minstens werd de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze genomen.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Door aldus te oordelen voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris zelf regels toe aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waardoor deze wetsbepaling wordt geschonden. De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

In de zesde alinéa van de motivering van de bestreden beslissing stelt de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" gelijk met "een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel".

Op deze wijze wordt het begrip "buitengewone omstandigheden" in de zin van artikel 9bis Vreemdelingenwet miskend, nu dit niet vereist dat de in België verblijvende aanvrager van een verblijfsmachtiging een "ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou aantonen, doch wel "buitengewone omstandigheden".

Verzoekers verwijzen naar vaststaande rechtspraak welke aanvaardt dat het voldoende is om aan te tonen dat, met inachtnaam van alle omstandigheden, een aanvraag in het buitenland een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (RvS. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR, 1997, 385).

Door de door verzoekers aangehaalde elementen te toetsen aan het veel enger en uit het schorsingscontentieux afkomstig critérium van het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel, miskent de bestreden beslissing artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en in het bijzonder het aldaar gehanteerde critérium van de buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. Omwille van hun inhoudelijke verwevenheid worden beide door verzoekers aangevoerde middelen hieronder gezamenlijk behandeld.

3.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). De Raad wijst erop dat het tegelijk aanvoeren van de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is. Een gebrek aan deugdelijke formele motivering maakt het de verzoekende partij immers onmogelijk om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (cf. RvS 14 juli 2004, nr. 133.900). Bijgevolg dient vastgesteld dat, ofschoon verzoekende partij zich steunt op de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet, uit het middel blijkt dat zij de motieven die aan de grondslag van de bestreden beslissing ligt, kent doch betwist dat deze motieven de bestreden beslissing kan dragen. De verzoekende partij voert met andere woorden de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Immers betreft het nagaan of de motieven pertinent zijn, de materiële motiveringsplicht (cf. RvS 26 februari 2003, nr. 116.486).

3.5. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.6. In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van het geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester

van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

3.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 december 2011, die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers met betrekking tot de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

"Buitengewone omstandigheden in de zin van art. 9bis Vreemdelingenwet zijn niet te herleiden tot het begrip "overmacht", standpunt dat ook verwoord werd in de Ministeriële Omzendbrief dd. 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van art. 9§3 Vreemdelingenwet, zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad dd. 14 november 1997.

Niet het onvoorziene of zeldzaam karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60.962, 11 juli 1996, TVR. 1997, 385)

Het is evenmin uitgesloten dat een zelfde fe.it of omstandigheid zowel een buitengewone omstandigheid waarom de aanvraag in België wordt ingediend kan uitmaken, als een argument om de machtiging tot verblijf te bekomen (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998).

Zo kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden " als vanuit de vraag tot machtiging ten gronde (R. v.St. nr. 84.658, 13 januari 2000).

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR. 1997, 29).

Verzoekers menen zich te kunnen beroepen op de volgende buitengewone omstandigheden die hen verhinderen het verzoek tot machtiging tot langdurig verblijf in te dienen via de Belgische diplomatieke post in Oekraïne:

Verzoekers kwamen reeds verschillende jaren geleden het Rijk binnen als asielzoekers.

Inmiddels hebben zij het grootste deel van de tijd in België verbleven en hebben zij zich hier goed geïntegreerd.

Dit is een te lange termijn is om hen alsnog te verplichten naar hun land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien hebben verzoekers zich intussen in België gevestigd en zijn zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekers hebben al hun belangen in België en hebben amper nog enig contact met hun land van herkomst, zodat zij inmiddels België als hun thuisland zijn gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekers niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders zouden gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op ,een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België hebben verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op éné wijze last te bezorgen.

Indien verzoekers ingevolge een beslissing van de Belgische Staat het grondgebied van het Rijk zouden dienen te verlaten, zou dit hen een onoverkomelijk nadeel opleveren.

Waar verzoekers hun hebben en houden zou dienen achter te laten, hun bindingen met België (sociaal, huur woning, ...) zouden moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zouden verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekers en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekers een buitengewone inspanning zou vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeren om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.”

3.8. Verzoekers menen in hun eerste middel dat er sprake is van een onzorgvuldigheid omdat in de bestreden beslissing wordt vermeld dat deze betrekking zou hebben op verzoekers' aanvraag van 17 december 2011, terwijl zij beweren hun aanvraag op 6 juni 2011 te hebben ingediend. In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat het om een materiële misslag zou gaan. De Raad merkt op dat de gemachtigde van de staatssecretaris wellicht rekening heeft gehouden met de datum waarop de diensten van de stad Brussel na een woonstcontrole bij verzoekers, de aanvraag aan hem hebben overgemaakt. In elk geval tonen verzoekers niet aan dat zij zouden zijn benadeeld door de onjuiste vermelding van deze datum, zodat zij geen belang hebben bij hun kritiek.

3.9. In een eerste middelonderdeel van hun tweede middel beweren verzoekers dat de gemachtigde van de staatssecretaris artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend omdat de elementen inzake verblijfsduur en integratie wel degelijk een rol zouden spelen bij het aantonen van buitengewone omstandigheden. Hieromtrent stelt verzoekster dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen “*enerzijds het onvoldoende of “te licht” bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, (...) hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag*”. De Raad wijst erop dat de stelling van verweerder dat de door verzoekers aangevoerde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden weerhouden, in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*” (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Gelet op het voorgaande, dient de gemachtigde van de staatssecretaris dan ook geenszins, in tegenstelling tot hetgeen verzoekster beweert, een effectief onderzoek te voeren naar de elementen van integratie om te kunnen oordelen of deze aanvaardbaar zijn als buitengewone

omstandigheden. In de bestreden beslissing wordt dan ook terecht gesteld dat *“(d)e overige elementen (betrokkenen halen aan dat al hun belangen in België liggen, dat zij lokaal verankerd zijn en dat zij sociale bindingen hebben, dat zij de Belgische gewoonten trachten eigen te maken, dat zij proberen Nederlands en Frans te leren, dat zij werkwilbig zijn; betrokkenen leggen een getuigenverklaring voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld.”* Verzoekers poneren dat geen belangenafweging zou hebben plaatsgevonden, terwijl het aan verzoekers toekomt om de onevenredigheid die zij inroepen met concrete elementen te staven, waar zij volstrekt in gebreke zijn gebleven. In de bestreden beslissing wordt trouwens uitdrukkelijk vermeld dat verzoekers beweren dat een terugkeer een *“onevenredigheid zou betekenen tussen de belangen van betrokkenen en het door hen geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet.”* Verzoekers maken niet aannemelijk dat verweerder artikel 9bis van de vreemdelingenwet zou hebben miskend of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen.

3.10. In een tweede middelonderdeel leveren verzoekers kritiek op het feit dat in de beslissing de ‘buitengewone omstandigheden’ uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden worden gelijkgesteld met het begrip *“moeilijk te herstellen ernstig nadeel”* waardoor dit begrip zou worden verengd. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing inderdaad met betrekking tot een eventuele tijdelijke verwijdering gesteld wordt dat dit geen ernstig of moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengt waardoor dit niet als buitengewone omstandigheden kunnen worden aanvaard. Het loutere feit dat in de kwestieuze overweging uit de bestreden beslissing de term *“ernstig of moeilijk te herstellen nadeel”*, die afkomstig is uit het schorsingscontentieux in het administratief recht, wordt gehanteerd om te beschrijven dat verzoekers niet hebben aangetoond dat het voor hen zeer moeilijk of zelfs onmogelijk zou zijn om een beroep te doen op de voor hem bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, betekent niet dat de beslissing op dit punt niet of niet afdoende zou zijn gemotiveerd of dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet hierdoor zou worden miskend. Verzoekers tonen immers geenszins concreet aan dat een terugkeer om hun aanvraag in het buitenland in te dienen bijzondere inspanningen zou vergen. Verzoeker’ beweringen hebben in elk geval niet tot gevolg dat de door hen ingeroepen elementen wel degelijk als buitengewone omstandigheden zouden kunnen worden aanvaard zodat er geen sprake is van een miskening van dit begrip uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

3.11. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden of dat de beslissing niet zou steunen op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht werden derhalve niet geschonden.

Beide aangevoerde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig augustus tweeduizend vijftien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

F. TAMBORIJN